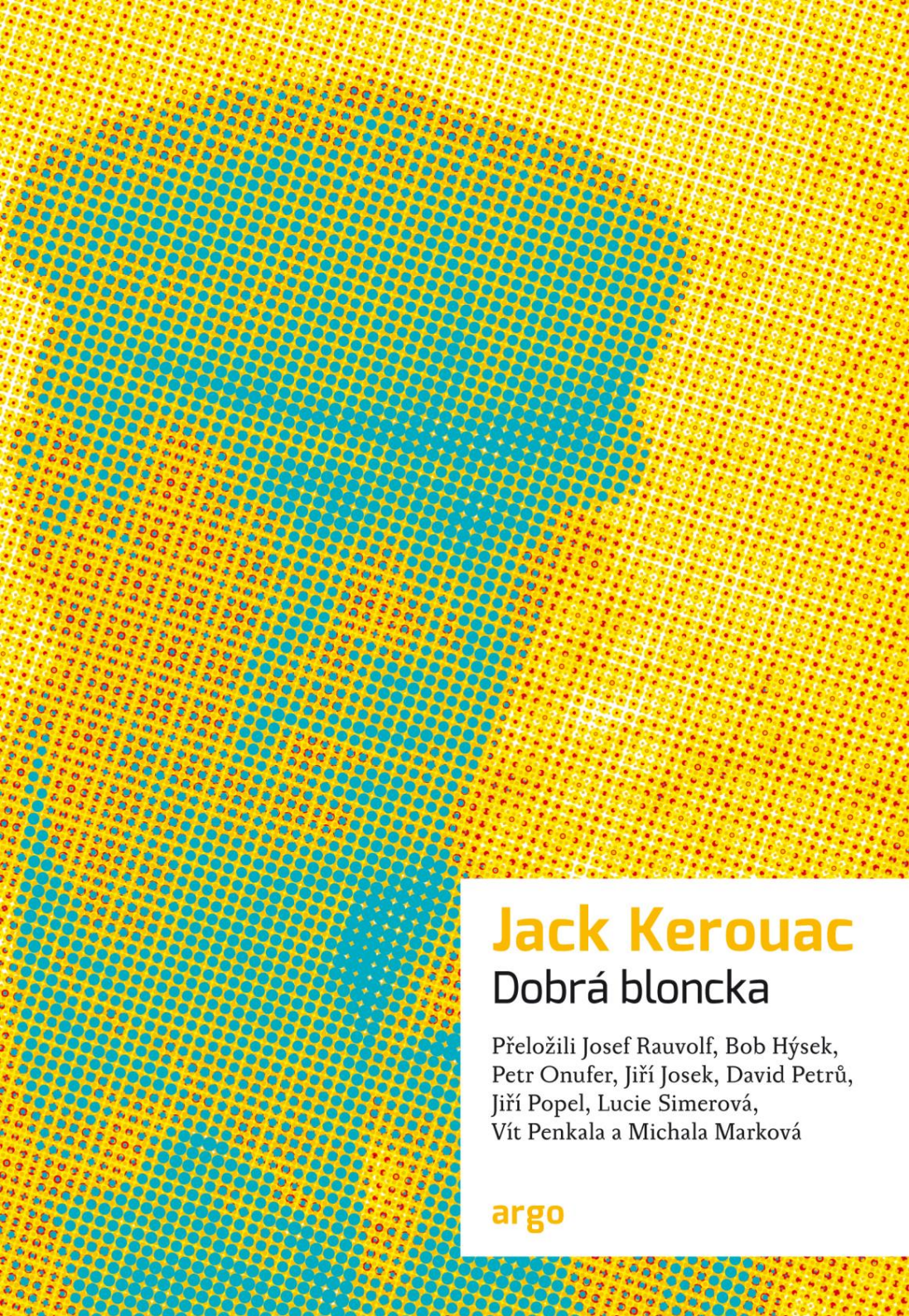

Jack Kerouac

Dobrá bloncka

Přeložili Josef Rauvolf, Bob Hýsek,
Petr Onufer, Jiří Josek, David Petrů,
Jiří Popel, Lucie Simerová,
Vít Penkala a Michala Marková

argo

Argo

Jack Kerouac

Jack Kerouac

Dobrá bloncka

Přeložili Josef Rauvolf, Bob Hýsek,
Petr Onufer, Jiří Josek, David Petrů,
Jiří Popel, Lucie Simerová,
Vít Penkala a Michala Marková

Argo

Edici spisů Jacka Kerouaca řídí Petr Onufer

Good Blonde & Others

© 1993, 1994 by John Samps Literary Representative

Thinking of Jack: A Preface © 1993 by Robert Creeley

Translation © Josef Rauwolf, Bob Hýsek, Petr Onufer, Jiří Josek,

David Petrů, Jiří Popel, Lucie Simerová, Vít Penkala

a Michala Marková, 2019

Czech edition © Argo, 2019

ISBN 978-80-257-2923-6 (váz.)

ISBN 978-80-257-3021-8 (e-kniha)

Na cestě

Dobrá bloncka

Ten starej Řek mi připomněl brooklynskýho strejdu Nicka, co se sice narodil na Krétě, ale dalších padesát let svýho života prožil v Brooklynu, malý, v šedém obleku, šedém klobouku a s popelavě šedým obličejem bloumal šedými ulicemi Wolfeova Brooklynu, v létě, na podzim a v zimě docházel různě za prací jako obsluha výtahu a domovník, byl to prostý otevřený starý muž, co s řeckým přízvukem vykládá o politice, a když zemřel, měl jsem pocit, že se Brooklyn vůbec nezměnil a nikdy nezmění, že tam pořád bude po šedivých ulicích chodit ten zvláštní smutný Řek. Toho muže z pláže jsem úplně viděl bloumat po bílých ulicích San Franciska, kouká po holkách a „chodí si“, jak říkají Číňané, „sem a tam a vidí všechno takové, jaké to skutečně je“, a dokonce, jak napsal Čuang-c', „se plácá po pupku“. „Tyhle mušle se mi fakt líběj.“ Ukázal mi pár lastur, které nasbíral. „Jsou z nich hezký popelníky, doma jich mám hromady.“

„A co myslíte? Myslíte si, že tohle všechno je jenom sen?“

„Co?“

„Život.“

„Tady? Tedko? Co jako myslíš tím snem, my přece nespíme, mluvíme, koukáme, máme přece oči, abysme mohli koukat na moře, písek a nebe. A když sníš, tak tohleto všecko přece nevidíš.“

„Jak můžeš ale vědět, že se ti to nezdá?“

„Koukni se mi na oči, mám je přece otevřený, nebo snad ne?“ Pozoroval, jak myju nádoby a dávám věci stranou.

„Nechce se mi čekat až do večera. Pojedu stopem do San Franciska nebo chytnu nákladní vlak.“

„Vy ste kluci pořád v jednom kvalu, hihhih“, a zachechtal se přesně jako starej strejda Nick, s rukama sepnutýma za zády stál lehce nachýlený nad jeskyňkami, které udělal nohama v písku, a rozkopával chomáče trávy, co v něm rostla. V šedozelených očích, které byly

přesně jako šedozelené moře, zela věčnost, a to nejen Řecka, ale i Ameriky a mě samotného.

„Tak já teda půjdu,“ loučím se a ztěžka si hážu bágel přes rameno. „Půjdu s tebou k pláži.“ Dlouho předtím, než jsme se odmlčeli, jsem viděl, jak z křoví vychází nějaká dívka, a stydlivě a pomalu jde ke kabinkám. A za pět minut vyšel i kluk. Bylo mi smutno, že nemám holku, co by na mě čekala v křoví, na tom písku plném vzrušení, mezi listím, se kterou bych tam ležel a vyměňoval si polibky, šátral po šatech, tiskl ji v ramenou. Když jsme je viděli, jak se odtamtud kradou, oba jsme povzdechli. „Taky jsem bejval mladej,“ řekl. U kabinek jsme si potřásli rukama, já šel přes hlavní trať k malému krámku na rohu, kde jsem si kupoval víno a kde teď pouštěli nahlas rozhlasový přenos z fotbalového zápasu v Michiganu, a přesně v ten moment vyšlo slunce a já spatřil zlatavá pšeničná pole amerického fotbalového času, táhnoucí se až k východnímu pobřeží.

„Sakra,“ ulevil jsem si, když jsem uviděl rozmazané čmouhy spousty nových aut, „po týhle dálnici budu stopovat.“ A když jsem se ohlédl, ten starý Řek stále kráčel podél vody, po mystické hranici, o které se zmiňoval Whitman, tam, co moře líbá písek v nekonečném vzdychavém polibku času. Jako ti tři kámoši v Lordsburgu v Novém Mexiku, jeho směřování v prázdnu bylo nejspíš daleko smutnější než mé, oni směřovali na východ k zoufalým nocím v hrubé plachtovině v polích Alabamy a nakonec do Texasu, kde je jako trestance spoutají řetězy, chodil po pláži sem a tam, sám a kopal do písku... já jsem ale věděl, že mé vlastní směřování, to, že jedu na sever do San Franciska, abych se viděl s celou partou a užil si všechno, co tam na mě čeká, ve skutečnosti není ani vyšší, ani nižší než jeho vlastní prostý a nevyjádřitelný stav. Strom, který rostl před krámkem, házel stín, položil jsem si bágel na zem, šel dovnitř a vrátil se s nanukem za deset centů; sedl jsem si a cucal, odpočíval jsem a pak jsem si přičísl vlasy vodou z venkovního kohoutku a byl připravený na stopa. Přešel jsem pár bloků ke světlům, stoupnul si na vzdálenější stranu a s báglem u nohou jsem tam dobrou půlhodinu stál, byl jsem stále naštvanější a nakonec jsem si přísahal „už nikdy nebudu stopovat,

je to rok od roku horší a horší“. Nespouštěl jsem přitom oči z kolejí, které byly o blok blíž k moři, a dával pozor, jestli nepojede nějaký šikovný nákladák. A v momentě, kdy už jsem byl vzteky bez sebe, jak jsem tam stál a stopoval a strašně jsem zuřil, tak, že (na to si pamatuju) jsem měl oči jak dvě štěrby a zaťaté zuby, přehnal se kolem fungl nový skořicový lincoln, který řídila nádherná holka v plavkách, prudce zajela doprava a zastavila mi na kraji silnice. Vůbec jsem tomu nechtěl věřit. Napadlo mě, že se chce zeptat na cestu. Zvednul jsem ruksak a vypálil. Otevřel jsem dvířka a strčil dovnitř hlavu, usmál se na ni a poděkoval jí.

„Nastup. Umíš řídit?“ Byla to senzační, asi dvaadvacetiletá blondýnka v bělostných plavkách, byla naboso a kolem pravého kotníku měla drobný řetízek. Plavky s hlubokým výstřihem byly bez ramínek. V těch bílých plavkách trůnila v tom nádherném skořicovém moři jako nějaká modelka. Vlastně to modelka byla. Zelené oči, z Texasu a vracela se zase do Města.

„Jasně že řídím, ale nemám řidičák.“

„A řídíš dobře?“

„Tak jako každéj druhej.“

„Já jsem utahaná jako pes, jedu až z Texasu a vůbec jsem nespala, byla jsem tam za rodiči“ (tou dobou už jela stovkou, držela se čáry a řídila stejně dobře jako chlap). „Teda,“ začala, „já bych si dala nějakéj benzedrin nebo něco podobnýho, abych neusnula. Brzo to budeš muset vzít za mě.“

„Jasně. Kam až jedeš?“

„Nejspíš tam co ty... San Francisco.“

„Paráda.“ (A pro sebe: kdo by tomu kdy věřil, že mě vezme takováhle nádherná kočka, v těch plavkách je skoro nahá, no to je skvělý, co tak asi čeká, že teď udělám?) „Benzedrin, jo? Mám ho tady v báglu hromady, zrovna se vracím z Mexika.“

„No to je úlet!“ vyjekla, „vytáhni ho. Mám na to chuť.“

„Teda, jestli se rozjedeš tímhle matrošem, tak to pofrčíš celou cestu, tohle je totiž mexický zbožíčko.“

„Mexickéj pexickéj, jen to sem dej.“

„Fajn.“ S úsměvem jsem začal na podlahu auta kupit všechny ty starý nevypraný hadry a všechno možný vybavení, fórové hrnky na vaření, zabalené jídlo, a horečnatě jsem hledal tubičky s benzínkami, které jsem najednou nemohl nikde najít. Začínal jsem panikařit. Díval jsem se do všech možných kapes. „Do háje, kde to jenom může být!“ Pořád mi jelo v hlavě, že jí bude smrad nevypraného prádla nepříjemný, a tak jsem to chtěl co nejdřív a všechno zase naházet zpátky do báglu.

„Klid, času dost,“ uklidňovala mě a dívala se přímo před sebe na silnici. Na moment jsem přestal hledat a zabloudil jsem pohledem až k řetízku na kotníku, byl to stejně zničující pohled jako Kleopatru na lodní zádi z lístkového zlata, a ke kouzelné sněhobílé bosé nožce na plynu, už to stačilo, aby dohnala chlapa k šílenství. Pořád mi vrátilo hlavou, proč mě doopravdy vzala.

„Jak to, že jsi zastavila maníkovi, jako jsem já? Ještě jsem neviděl, aby samotná holka někdy brala nějakýho chlapa,“ vyzvídal jsem.

„Tak já ti to teda řeknu – potřebuju někoho, kdo by mi pomohl řídit až do Friska, a přišlo mi, že umíš řídit, nějak jsi na to vypadal...“

„Sakra, kde mám ty benzínky?“

„Klid, neplaš.“

„Tady jsou!“

„Super! Zajedu tamhle k benzínce, dáme si kolu a zapijem je.“ Zastavila u pumpy, byl tam i bufet. Vyskočila z auta, bosá a v těch hluboko vystřižených plavkách. Pumpař jenom zíral. Já šel dovnitř pro dvě chlazené koly a ona mu zatím řekla, že chce plnou. Když jsem se vrátil, seděla už s drobnými v autě, připravená vyrazit. To je ale fantastická kočka. Kouknul jsem se po pumpařovi, co na to on. Díval se na mě se závistí. Měl jsem pořád nutkání mu říct, jak to doopravdy je.

„Na,“ a podal jsem jí tuby. Vzala si dvě. „Počkej, to je moc, po tomhle ti ulítne mozek z hlavy... radši si vem jenom jeden a půl. Nebo jeden. Já si dám jeden.“

„Nechci žádný jeden a půl, chci dva.“

„Užs to někdy měla?“

„Že váháš, všechno možný.“

„I trávu?“

„Jasně že jo... Znáám všechny muzikanty v L. A. a ve Frisku. Když vejdu do Ramadoru a uvidí mě Shelly Manne, všechno stopne a at hrajou co chtěj, spustí tu moji. Je to trochu hozený do bopu.“

„Jak to je?“

„Ha! a pak to jede: būůp būůp bí důůdlíj dap.“

„Panejó, ty ale umíš zpívat.“

„Hele, já tam vejdu, oni tohle rozjedou a každýmu je jasný, že jsem zase zpátky.“ Vzala si dva benzíky, pořádně si lokla a šlápla na to, v momentě tam měla sto deset a tak to mastila pořád na sever od Santa Barbary, provoz řídnul a silnice byla rovnější. „Do San Franciska je to dlouhá štreka, asi šest set kiláků. Doufám, že jsou tyhle benzíky dobrý, chtěla bych to vzít na jeden zátah.“

„Jestli jseš unavená, můžu řídit já,“ nabídl jsem se, doufal jsem ale, že to nebude nutné, auto bylo příliš nové a krásné. Byl to lincoln model '55 a teď byl říjen 1955. Nádherný, pěkně nízký, štíhlý. Pořádně nadupanej a pěkně drahej. Opřel jsem se a benzík jsem měl v dlani a pak jsem ho spláchnul kolou a bylo mi fajn. Najednou mi došlo, že tam někde před námi na mě ještě ten večer čeká celý San Francisco, všechny světla naplno, doširoka otevřený bude zářit, a všechno napětí a vyčerpání zmizí, už tam nebude utrpení, žádná bolest, žádné nákladní vlaky, už se nebudu potit při stopu, ale asi za osm hodin do něj přifrčíme. Lehce předjížděla ostatní auta a svištěla si to dál. Pustila rádio, a začala lovit jazz, chytila ale rock'n'roll a nechala ho hrát, pěkně nahlas. Z toho, jak upírala pohled přímo před sebe, jak řídila, aniž by hnula brvou, nedělala koketní gesta, ani jsem z ní necítil telepatickou koketnost, by nikdo nevěřil, že se jedná o tu rozkošnou kočičku v plavkách. Byl jsem z toho úplně mimo. A někde pod tím vším jsem pořád uvažoval (prasácky), jestli mě náhodou nevzala proto, že je vlastně v skrytu duše posedlá sexem a jenom čeká, až řeknu: „Někam to postav, ať si to můžeme rozdat,“ bylo v ní ale něco nedotknutelně důstojného, co mi bránilo v tom, abych to řekl, nebylo to jen mou náhlou ostýchavostí (když začal

ten nebeskej benzík působit), co mě drželo, abych se vytasil s takovou dotěrnou a vážně urážlivou nabídkou, bylo mi totiž jasné, že mám co dělat s mladou dámou. Tahle myšlenka se mě ale držela jako klíště. Báł jsem se otočit a podívat se na ni, jen jsem občas sjel očima k tomu řetízku a k drobné sněhobílé pacičce na plynu. A tak jsme mluvili a mluvili. Za Los Alamos začal benzík pořádně zabírat, a tak jsme povídali jako o život, ale většinou mluvila ona. Dělal modelku a chtěla se stát herečkou, a tak dál, všechny ty obvyklé plány krásné kalifornské blondýnky, až jsem nakonec řekl: „Teda pokud jde o mě, tak já nechci nic... jsem přesvědčenější, že život je jen samý utrpení, sen plný utrpení, a já chci jenom odpočívat a nebýt svině, být někde v lesích, pod stromem a žít v chatrči.“

„A to se ani neoženíš?“

„Už sem byl dvakrát a mám toho dost.“

„Tak to bys to měl zkusit ještě do třetice, možná bys to teďko trefil do černýho.“

„O tohleto ani tak nejde, hlavně bych ale nechtěl mít žádný děti, protože ty se rodíš jenom pro hrob.“

„Tohle snad ani neříkej mému tátovi a mámě, ti měli v Texasu děti hned osm. Já byla druhá v pořadí a oni měli zatraceně dobrej a dlouhej život. Děti jsou přece skvělý, víš, co udělal můj nejmladší bráška, když jsem minulý týden přišla domů? Za ten rok, co jsem ho neviděla, pořádně vytáhnul. Pustil mi desku s rokenrolem a chtěl, abych si s ním zatrsala lindy. Minulej tejden jsme se na rodným ranči fakt nasmáli. Jsem ráda, že jsem tam jela.“

„Jako malá holka sis v Texasu tutově hodně užila, lov a potulování venku.“

„Úplně všechno, to víš, že jo, a někdy mám pocit, že ten můj nový život, kdy dělám ve městech modelku a hraju, není ani z poloviny tak dobrý, jako to bývalo dřív.“

„A ty dlouhý texaský noce, kdy si babička četla v bibli, že je to tak?“

„Jo, všechna ta bašta, co jsme dělali, a teď mívám schůzky v dobrých restauracích a –“

„Schůzky... takže ty ještě nejseš vdaná?“

„Ještě ne, ale brzo budu.“

„A o čem krásná holka jako ty přemejšlí?“ Musela se otočit a podívat se na mě nevzrušenýma upřímnýma zelenýma očima.

„Co tím myslíš?“

„Nevím... prostě, pro chlapa jako já je nejlepší to, co jsem říkal... ale pro krásnou holku jako ty je asi nejlepší to, co děláš.“ Nechtěl jsem říct, běž do kláštera, na to byla moc parádní a taky moc hezká, a kromě toho by to ani náhodou neudělala, prostě jí to bylo jedno. V momentě jsme byli na sever od Los Alamos, u Santa Marii jsme se dostali do hustého provozu, jeli jsme nárazník na nárazník a pak zastavila u pumpy a zeptala se:

„Hele, nemáš náhodou nějaký drobáky?“

„Asi dolar padesát.“

„Hmmm... chci zavolat kámošovi meziměsto do South City, že dorazím asi tak v osm.“

„Jestli je to tvůj kluk, tak mu zavolej na účet volaného.“

„Teďko mluvíš jako chlap,“ a bosa zlehka běžela k telefonní budce u příjezdové cesty, vlezla do ní a volala za desetník. Vylezl jsem z auta, abych se protáhl, byl jsem z toho benzedrinu pěkně rozjetej, motala se mi hlava a byl jsem celej bledej, zpocenej a vybudzenej, viděl jsem, že v tý budce je na tom úplně stejně; energicky žvýkala žvýkačku. Dovolala se, a zatímco mluvila, sebral jsem ze země pomeranč, zatočil se a zahrál si na nadhazovače, abych si protáhl svaly. Bylo mi fajn. Od Santa Marii váł chladný vítr a bylo z něj cítit moře. Ve větru, který byl chladnější než v Barbaře a L. A., se vlnily palmy. Dneska v noci zase přijdou chladné mlhy Friska! Po všech těch letech! Vylezla z budky a nasedli jsme.

„Co je to za kluka?“

„S tím chodím, jmenuje se Joey King a má bar v South City... na Main Street.“

„Hele, já jsem makal u dráhy na seřaďovacím nádraží a do některých těch barů na Main Street jsem chodíval na pivo... nemá vepředu malý neón s panákem a brčkem?“

„Tak takhle to tam má každá hospoda,“ zasmála se a vystřelila na silnici. Spokojeně jsme si povídali o jazzu, dokonce jsme si i docela

zazpívali, a pěkně brzy jsme byli v Santa Luis Obispu, projeli jsme městem a začali stoupat průsmekem k Santa Margaritě.

„Támhle je to vidět,“ chlubil jsem se, „vidíš, tam co se trať stáčí dokola, aby překonala průsmek, tak na týhle trati jsem dělal léta brzdaře, a když v noci mrholilo a jeli jsme nahoru tímhle průsmekem, tak jsem dřepěl pod fošnama z pily, a když jsme projížděli tunelem, držel jsem si přes nos šátek, abych se nezadusil.“

„A proč jsi nejezdil na mašině?“

„Já jsem měl na starosti různé hejblata, tlakové ventily k horským brzdám, všechny tyhle nesmysly..., ale to by tě asi moc nezajímalo.“

„Ale jo, brácha dělá brzdaře v Texasu. Je mu asi tolik co tobě.“

„Mně je třiatřicet.“

„Tak to je o něco mladší, ale oči má zelenější, ty je máš modré.“

„A ty zelený.“

„Ne, oříškově hnědé.“

„Hm, tak přesně tohle vždycky tvrdí holky se zelenýma očima.“

„A co tvrdí holky s oříškovým?“

„Ty říkájí: ‚Hele, hele.‘“ Bavili jsme se (jak vidíte) jako dvě malé děti, bez jakýchkoli rozpaků, a to už jsem úplně zapomněl na tu plíživou představu, jak si to někde v křoví u silnice rozdáváme, i když jsem ji pořád cítil, ten pot z benzíku je totiž docela síla a vlastně jako parfém, celou kabinu vyplnil příjemnou nasládlou vůní, která se mísila s mým vlastním potem, a v nosech, když ne rovnou v představách, se nám uhnízдила myšlenka na upocenou lásku... alespoň já to tak měl. A jak řídila, občas jsem pociťoval naléhavou touhu položit jí hlavu do klína, pak jsem se ale naštvál a říkal jsem si: „Do háje, všechno je to sen, včetně krásy, a ty, starej hnusnej Duluozí, nechej Anděla na pokoji,“ což jsem taky udělal. Dodnes ale nevím, co vlastně chtěla, prostě co si o mně v skrytu myslela, když mě vzala, hrozně se na těch benzíkách rozjela, že odřídila celou cestu, a možná by to došla tak jako tak, nevím. Venku se kupily stíny pozdního kalifornského odpoledne a my profrčeli přes průsmek a octli se na margaritské náhorní rovině, tam jsme zastavili pro benzín, ona v tom docela chladném horském větru vyběhla na záchod a pumpař mi povídá:

„Kdes ji sebral?“ protože si myslel, že to auto je moje.

„Jo, tatko, to ona vzala *mě*.“

„No tak to by se mi moc líbilo.“

„Neříkám, že se mi to nelíbí.“

„Je to hezká larvička.“

„Tyhle plavky má na sobě až z Texasu.“

„No to mě podrž.“ Vyšla ze záchodu a pak jsme jeli údolím Salinas, kde jsem ještě jako brzdař vídal medvědy u kolejí, a my se zatím valili s dýzmašinou kolem a za námi bylo připojených sto nákladních vagónů, jednou jsem zahlédl i pumu, venku se teď pomalu stmívalo a za hřebenem se dělal parádní oranžový západ slunce. Divočina. Dno vyschlé řeky Salinas je samý bělostný písek, křoviska, ideální pro bhikkuování (táboření venku, při kterém vás nikdo neotravuje), protože se tam můžete dobře schovat a nikdo neuvidí ani váš táborák, a jediný lidi, co vás tam můžou obtěžovat, je akorát tak dobytek a možná ještě hadi, je tam krásně sucho, s hvězdami, i teď, za soumraku, jsem je viděl, jak problemskují jako hřebíky bhagávaty zatlučené do pobledlého plátu nebes. Řekl jsem se o tom Krásce:

„Jednou si přímo na to dno dovalím bág! a zásoby na měsíc, z větviček a plachtoviny nebo ponča si tam postavím malý přístřešek, natáhnu se a měsíc nebudu dělat vůbec nic.“

„A proč jako? To přece není žádná zábava.“

„Ale je.“

„No, mně to nějak nejde do hlavy, ale... asi je to v pohodě.“

Chvílema mě docela štvála a v jeden moment to bylo úplně nejvíc, protože v ní bylo něco hodně odtazitého a zívačsky povýšeného, cítil jsem, že v té své tajné ložnici nejspíš hodně zívá nudou a neví, co se sebou, a aby to nějak vykompenzovala, má hromadu kluků, co jí kupují drahé dárky (čistě jenom proto, že je krásná, což ale nevyvažovalo to, jak nehezky jí uvnitř bylo), vymetala restaurace a jazzové kluby a nad vším děsně jásala, protože jinak v sobě nic neměla. A mě napadlo: Je to fakt, *bez* takovýhle panenky je mi tu-tově líp... venku na tom říčním dně, čistý a volný, co všechno bych tam měl, a dosyta... sám, ve starých šatech, kuchtil bych si tam